

Klinička i duhovna depresija

GRAHOVAC-FEDEŠIN I.

DUHOVNIK U PALIJATIVNOJ SKRBI, LIPOVLJANI, CROATIA

SAŽETAK:

Depresija, kao sve češći i vrlo ozbiljan poremećaj modernog čovjeka, odlikuje se ponajviše nedostatkom volje za “pokretanjem” u bilo kojem smislu. Sve postaje beznažno i besmisleno. Nužno je, u razgovoru s pacijentom, nakon više ponovljenih “a zašto?” doći do pitanja koja se tiču samog egzistencijalnog sukuba ljudskog bitka na zemlji, razloga zašto je dobro činiti dobro i zašto nam je u normanim okolnostima to dovoljan poticaj na djelovanje. Ovaj rad se bavi idejom da je u duševnim poremećajima, poput depresije, centralni problem da naš mozak i funkcionira prilično dobro no depresivni poremećaj nam stavlja na oči naočale vrlo pogrešne dioptrije te nam iskrivljuje realnost i šalje pogrešnu sliku. Zahvaljujući prilagodljivosti našeg mozga on s vremenom prihvaća tu sliku kao ispravnu i suživljuje se s njom. Međutim, ako samo utječemo na mozak i njegove procese u liječenju depresije još uvijek nam ostaju naočale s pogrešnom dioptrijom, a njih jedino možemo skinuti ako nađemo nešto što djeluje na oboje, i intrapsihički i interpersonalno, a jedino biće s tom moći i utjecajem je Bog, ne kao placebo efekt ili retorička motivacija, nego kao pravi pokretač našega djelovanja. No zbog ljudske sve veće otuđenosti od bilo kakvog pojma Boga i anksioznosti, koju smo sami sebi umislili da je poniženje za ljudski ego da nas motivira neko više biće, stvaramo crnu rupu u svojoj svijesti koja nas pretvara u robote koji čine stvari jer su tako programirani, a kada se zapitamo zašto, nastaje muk jer se bojimo odgovora. Bježeći od samih sebe, svojih najdubljih temelja, stvaramo si duhovnu depresiju jer nošeni ponosom ne želimo priznati kako bježanje od pojma Boga je ustvari bijeg od vlastitog sebstva, od samoga sebe.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2038](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2038)